

veie, skal uden nogensomhelst Undtagelse betales af den vedkommende Commune, saa troer jeg rigtignok, at det Tilfælde kan indtræffe, at enkelte Communer kunne komme til at bidrage til Anlæggelsen af en Veie, som en Commune ikke kunde have noget synderligt Gavn af, og, naar det nu hedder i Forslaget, at Communerne, hvorigjennem Veien løber, først skulle forenes, før Veie kunne blive anlagte, saa vilde der, naar Communerne ikke have noget synderligt Gavn af Veiene, deri ligge en Grund til, at en Commune, naar det var et betydeligt Stykke Veie, af pecuniaire Hensyn kunde modsætte sig dets Fremme. Jeg troer, at det var meget heldigere, om der kunde gives en afvigende Bestemmelse i denne Retning, og navnlig saaledes, at Befolkningerne i visse Tilfælde kunde blive erlagte enten af en større Kreds eller af Amtet, naar Saadant vilde anses for byrdefuldt for den enkelte Commune. Der er ogsaa en anden Bestemmelse i dette Forslag, som jeg har havt endel Betænkelighed ved, og det er nemlig dette, at, saafremt jeg ikke har misforstaaet Forslaget, saa indeholder det den Bestemmelse, at, hvis flere Communer — jeg vil f. Ex. antage 3 eller 4 Landcommuner — forene sig om en Veie, og denne Veie tillige skulde komme til at gaae over Kjøbstadjord, da vil det, uden Hensyn til Landcommunens Mening eller dens Fleertal, alene afhænge af Indenrigsministeren, hvorvidt Veien kan blive gennemført eller ikke; nægter han det for Kjøbstadjordernes Vedkommende, saa kan Veien, uagtet Landcommunens Ønske, ikke blive anlagt, og jeg veed ikke, om denne Bestemmelse er saa aldeles rigtig; ialtsald forekommer det mig, at den maatte være mere consequent gennemført, nemlig, at det Samme ogsaa blev gjældende for Landets Vedkommende.

Indenrigsministeren: Jeg skal i Anledning af de sidst fremkomne Øtringer tillade

mig at bemærke, at der er fuldkommen Lighed imellem Amtsraadet og Indenrigsministeren; thi, naar det fortsatte Anlæg gaaer over Kjøbstadjord, og Indenrigsministeren bifalder det for dennes Vedkommende, men Amtsraadet nægter det paa Landets Grund, saa faaer Indenrigsministerens Bestemmelse ingen Gyldighed.

J. Peterfen: Jeg kan ikke andet end glæde mig over denne Udtalelse af den høitagtede Indenrigsminister, da jeg saa godt som mærkede, at han vilde overlade større Raadighed til Communerne, end der i den seneste Tid har været Tilfældet, især naar jeg seer hen til, at det af høie Autoriteter nylig er gjort gjældende, at ikke alene nye, men endog de Veie, som i 1842 og mellemløbende Tid, efter Ordre fra Dørligheden, bleve anlagte paa 8 Alens Brede, kunde nu, uagtet de vare forsvaret istandsatte, og tillige næsten uden nogen Undtagelse have været aldeles brugbare for Communerne i Forhold til den Færstel, der har været, udvides til en Brede af 10 Alen istedetfor 8. Jeg frygter af de Marsager for, at, naar det skulde være Blikt for flere Communer at være med at betale, hvad Jord en enkelt Commune kunne findes passende at udlægge, og Communerne ikke selv havde Raadighed over Sagen, da vilde Administrationsomkostningerne og Bidrag til lignende Veianlæg let blive endnu højere, end det var ønskeligt, da der aldrig hersker den Dekonomie, hvor flere skulle betale en Ting, og især da allerede Bidragene til Amtsreparationsfondene ere temmelig betydelige.

Da Ingen ellers ønskede at yttre sig, blev Lovforslagets Overgang til 2den Behandling sat under Afstemning og vedtaget eenstemmigt med 77 Stemmer.